

Бојан Васић

КРОТКО

УДЕС

Узалуд стојим до пута,
посматрајући каросерије
историјом распрснуте једна
о другу. На ободу града
не постоји слобода, тек узроци
и последице. Тамо где узан,
сеоски друм постаје улица
сребреничких жртава, немој
никога ништа да питаш. Прва
реч коју изустиш прекриће заувек
ствари, као чаршав лице покојника.
Док се кривац уноси у записник,
све стоји, и од тога никоме није
лакше. Желим да наставим, али
нема будућности ка којој
идем. Преда мном није време,
већ географија, померање кроз
предео који настањује очај.

ЗМИЈАЊЕ

Волео бих да сам ништа, сасвим,
а не само овим делом којег
тек речима постајем свестан.
Змије су под каменом и у
грабовом грмљу, у мени,
све више плаши лековита празнина
која бих желео да будем, плавет
над манастиром, спечена
празна чатрња, локва тамна
од неупотребљиве воде.
Призори испаравају, и у подневу
све ври од тврдог кречњака,
ствари које су умрле враћају
се, и с лица брда слива сува

маховина, сенке корачају
унатраг, у мојим речима
тражећи место за себе.

ВРБАС

Тама мека као сестрине очи
и сенке птица и људи издужене
од неке неутаживе празнине,
уста искривљена осећајем вечитог
губитка. Погледом додирујем
њивице и куће несрасле у
села, свеже џамије и звонике,
меке и неодлучне као хрскавица,
заставе што вијоре до пута
отварајући се на ветру у неми
вапај. И сам је крајолик чудно
инсистирање, округла озбиљност
лажног свеца, свако слеме
сломљена вучија чељуст. Време
у мени стоји, кише увиру под
кречњак, оштре се литице
заривају у плитко било реке.
Сурова лепота без краја.

РАВНО

Мајчина сенка је сенка
смрти, њено лице светлост што
буди хладноћу крашких поља.
Обећао сам да ћу те једном
одвести тамо, да заједно гледамо
ништа, јегуље мрака како
пониру кроз влажну маглу
између цркава. Проћи ћемо
затим Купрешка врата и остати
ово што јесмо, рођени.
С једне стране планине трајаће
лето, с друге оштра, планинска
зима, непомирљива географија
два језика, два брата,

јер земљопис и значи само
то, осврнути се, да још једном
бациш поглед на мајку
што гори, у слово сабрати
ваша лица и сенке, у реч што
се немоћно круни у себи,
као стубови соли.

ЛИПА УЖАСА

звездознанцу

Свако по једну има
да на њу нечију окачи
душу. Нико не пита
патиш ли, већ је ли ти
патња довољно ружна.
Ако није, души коловођа
ишчупа нокте, запали
ватру под табанима и каже:
ватрену игру ми, душо, играј.
И душа одигра ватрено коло
око своје кржаве липе. Потом
је ред на другу. Како се која
у тело врати, прво у свет
издахне ужас пређашње смрти,
удакне хладну празнину
времена. Тако постаје коловођом.
Онда на липу туђу окачи
душу, разбије јој зубе, расече
усну и каже: ватрену песму ми,
душо, певај. И туђа душа с
липe ватрену песму пева.

ГЛИНА

бившем дечаку

Главом више не звони
ужас, дубока јама срушеног
торња цркве у Глини, и све
што јој претходи, што је следи,
развучено кроз време у
врелу змију горућих слика,
одатле мотри и бди, чекајући
свој трен. Јер страشان је немир
мртвих, освету подгрева
незгаслим жаром, градове пали
гневом праведника. Кажем, издигни
насеље мучних призора из своје
крви и опет буди дечак, да туђа
грла у твоје постану невидљиве
руже, фонеме меког мириса. О
оном што се не може оћутати
треба говорити кротко, да ти реч
постане дом обновљен за све.
Уведи нас у њу као у нови
дан, осми, и нека све што кажеш
буде безазлени синоним за
мудрост.